

1963

Το καλοκαίρι των μεγάλων αλλαγών...

Το καλοκαίρι του 1963, έπρεπε να αποφασίσω σε ποια Σχολή Πανεπιστημίου ήθελα να δώσω εξετάσεις. Μου άρεσε η Αρχιτεκτονική, αλλά είχε μαθηματικά... και την απέρριψα... Σχολές χωρίς μαθηματικά, ήταν οι ιατρικές, η Νομική, η Θεολογική...

Αποφάσισα να προετοιμαστώ για την Ιατρική Σχολή.

Τον Ιούλιο του 1963, πήγαμε με τον μπαμπά στη Θεσσαλονίκη, να νοικιάσουμε δωμάτιο να μένω, να γραφτώ στο Φροντιστήριο και να προετοιμαστώ για τις εισαγωγικές εξετάσεις στην Ιατρική Σχολή, τον Οκτώβριο. Πήγαμε στην ΧΑΝΘ, αλλά τα δωμάτια ήταν κατειλημμένα. Ανηφορίζοντας την Αγγελάκη, συναντήσαμε τυχαία, τον συμμαθητή μου Θανάση Τσέλιο, που είχε έλθει λίγες μέρες νωρίτερα στη Θεσσαλονίκη και μας είπε, ότι έμενε σε ένα παλιό σπίτι, κοντά στην Καμάρα και έψαχνε συγκάτοικο. Αποφασίσαμε να μείνουμε μαζί. Γράφτηκα και στο Φροντιστήριο, που ήταν στην οδό Μελενίκου και ειδικεύονταν στις Ιατρικές Σχολές και ο μπαμπάς, έφυγε, αθημερόν, για την Ελευθερούπολη.

Το πρώτο βράδι κοιμήθηκα ανήσυχα. Υπέθεσα ότι έφταιγε η ζέστη, το συνεχές βουητό απ' την Εγνατία και η έντονη μυρουδιά θειαιφιού, που είχε το δωμάτιο. Το επόμενο πρωί, πρόσεξα κάτι κοκκινίλες από τσιμπήματα στο λαιμό και στα πόδια μου. Τις ίδιες κοκκινίλες είχε και ο Θανάσης. Το επόμενο βράδυ, σχεδόν δεν κοιμήθηκα και οι κοκκινίλες έγιναν περισσότερες. Ήταν τσιμπήματα από κοριοούς!

Στο Φροντιστήριο που πήγα, ήταν και ο Άγγελος Ρουκουνάκης. Όταν του είπα, για τους κοριοούς, μου λέει, " *πω, πω και ότι έψαχνα για έναν συγκάτοικο..., πάμε να πάρουμε τα πράγματά σου, αμέσως*". Έτσι κι έγινε. Ο Άγγελος, έμενε στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας, στην Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 75, με μια ηλικιωμένη σπιτονοικοκυρά και τον γιο της, που ήταν κάπως προβληματικός, αλλά εμφανιζόταν σπανιότατα... (*μόνο για να πάρει λεφτά απ' τη μαμά του*). Ευτυχώς, το δωμάτιο ήταν πολύ ήσυχο και καθαρό και πολύ κοντά στο Φροντιστήριο.

Έκανα 5 ώρες Φροντιστήριο κάθε απόγευμα (*θυμάμαι τον χαρισματικό καθηγητή, της Φυσικής, τον Οικονομίδα και τον καθηγητή της Βιολογίας, τον Μιχάλη*). Έτρωγα σε ένα κοντινό εστιατόριο και διάβαζα, όσο μπορούσα περισσότερο. Για να αυξήσω τις πιθανότητες, αποφάσισα να δώσω εξετάσεις στην Ιατρική, στην Οδοντιατρική και στην Κτηνιατρική Σχολή, που είχαν ίδια μαθήματα, με την τελευταία, να έχει επιπλέον, το μάθημα της Ζωολογίας. Ο Άγγελος προετοιμάζονταν για την Οδοντιατρική Σχολή.

Όταν τελείωνα τα μαθήματα, έκανα μια βόλτα ή πήγαίναμε με τον Άγγελο στον θερινό Κινηματογράφο " *INTEAN*", που ήταν κοντά στο σπίτι, απέναντι απ' το Τουρκικό Προξενείο. Θυμάμαι είχαμε δει την ταινία, " *Το βαλς των Ταυρομάχων*", με τον Πήτερ Σέλλερς και από τότε, κάθε φορά, που συναντιόμαστε (*ακόμη και πρόσφατα, στις 26.4.2015*), προκαλούμε ο ένας τον άλλον να θυμηθεί τη μουσική της ταινίας... Επίσης, θυμάμαι, ένα απόγευμα, που ο Άγγελος μου είπε, " *το βράδυ είμαστε καλεσμένοι σε ένα πάρτι που κάνει μια κοπέλα, που φεύγει για την Αθήνα, να σπουδάσει ηθοποιός*". Δεν πήγα, επειδή την επόμενη μέρα είχα διαγώνισμα στο Φροντιστήριο και ήθελα να γράψω καλά... Την κοπέλα την έλεγαν, Έλενα Ναθαναήλ...

Με τη μαμά και τον μπαμπά επικοινωνούσαμε με αλληλογραφία. Στο τελευταίο γράμμα που μου έστειλε η μαμά, μου έγραφε, ότι δεν ξέρει αν θα με ξαναδεί..., επειδή δεν ένιωθε καλά... Τις έγραψα ότι σε 11 μέρες θα έχω τελειώσει το Φροντιστήριο και θα είμαστε μαζί... Στις 4 Οκτωβρίου, το μεσημέρι ήλθε στο σπίτι μια μακρινή ανιψιά του μπαμπά, με αγκάλιασε και μου είπε, κλαίγοντας, " *Στέλιο, η μαμά σου έφυγε...*". Ξαφνικά, όλα έγιναν θολά, χωρίς σημασία... Μπήκα μαζί της στο ταξί και βρέθηκα στην Ελευθερούπολη... Η μαμά... Κρατούσα στα χέρια τα φάρμακά της... Ένωθα σαν όλα να συνέβαιναν σε κάποιον άλλον κι εγώ, παρακολουθούσα σαν παρατηρητής, από μακριά... Απόλυτο κενό χρόνου και μνήμης... Συνειδητοποίησα ότι ήμουν κι εγώ εκεί..., όταν μετά καιρό, είδα τις φωτογραφίες...